

Ağla Gözlerim

– MustafaSakarya · 21 Nisan 2010

Hayatım o sırlı geceden sonra tamamen değişmişti.

Arkadaşlarım arasında ben dahil hepimizin çok sevdiği Cemal adında birisi vardı. Bu arkadaşımız dev gibi cüssesine rağmen oldukça yufka yürekli ve duygusaldı.. Hepimiz için sıradan olan, küçük üzücü bir olay karşısında gözleri hemen dolar ağlamaklı olurdu. Ama bunun yanında gördüğü küçük bir mutluluk tablosu karşısında da aynı ruh haline girer bu kez de mutluluktan gözleri yaşarırdı. Çok fazla konuşmayı sevmezdi, ama çok iyi dinlerdi. Hangimizin bir sorunu olsa hemen onunla dertleşirdik. Bu arada komik bir olay olduğu zaman biz kahkahalarla gülerken o sadece yüzünde minik tebessümlerle katılırdı bize.

Bir gün Cemal'le, evden çıkıp çarşıya doğru yürüyorduk. Bir an durup, önümüzdeki ağacın tepesine doğru bakmaya başladı! Ben de merakla onun baktığı yere baktım. Bir kumru yuvasında yavrularına yem verme telaşındaydı.. Bu olay benim için sıradandı. Cemal'e baktım; baktığım anda da şaşırıp kaldım! Bizim, o koskoca gövdeli Cemal'in gözleri gene dolu dolu olmuştu.

"Ya oğlum ayıp artık sana" dedim "Altı üstü kuş yavrusuna yem veriyor. Ne güzel işte. Sen de tutmuş çocuk gibi zırlıyorsun." İşte o an bu lafım Cemal'in çok ağrına gitti. Oldukça kırılmış bir halle bana,

"Nereden biliyorsun ikimizin de aynı şeyi gördüğünü?" diye sordu. Ardından da sitemli bir şekilde "Hem ne biliyorsun benim sevinmemin ağlamamda olmadığını?" dedi. Sonrada arkasını dönüp hiç bir şey söylemeden çekip gitti.

Bu olayı yaşadığımız günün gecesinde ben evde hala Cemal'le yaşadığımız o tatsız durumu düşünüyordum. Kırmıştım onu biliyorum. Hem de çok kırmıştım. Bir çocuk gibi alay etmişim onunla. Halbuki yavrusuna yem veren kuşa baktığımızda onun ne gördüğünü, ne hissettiğini bile sormamıştım. Belli ki ilahi bir gözle bakmıştı o. Belli ki o an derin bir duygu deryasına dalmıştı.. Çok pişman olmuşum ve kendime şu an çok kızıyordum! Ben işte böyle patavatsız, gamsız herifin tekiydim. Sadece bugün Cemal'le değil bütün dostlarımla böyle dalga geçerdim. Bir an Cemal'i düşündüm. Herkesin çok sevdiği, herkesin her şeyini paylaştığı ve her şeyini güvendiği bir insandı. Kendimi onunla mukayese ettim. Bir kere onun kadar merhametli değildim. Hele onun kadar mütevazı hiç değildim. Tam tersine kibirliydim, kendine fazlaca güvenen bir tiptim. Gevezeliğim ve dinlemek yerine çen çen konuşmam herkesçe aşıkardı. Hele Cemal gibi, en küçük bir olay karşısında duygulanmak, ağlamak bir yana, sulu gözlülerle özellikle dalga geçerdim. Oysa Cemal.... O çok farklıydı. İşte ben böyle bir insanı, ve de beni gerçekten çok seven bir insanın kalbini incitmişim. O gecenin sabaha yaklaşan saatlerinde kalbimde büyük bir üzüntü ve uzun zamandır gözlerimin hasret kaldığı göz yaşlarıyla uykuya daldım.

İşte hayatımı değiştiren o sırlı rüyayı da bu sırada gördüm.... Ben uyurken, hiç tanımadığım bir ses sürekli benim adımları söylüyor "Sadık buraya gel oğlum. Buraya gel" diyordu. Sanki büyümüş gibi yavaşça yatağımdan kalktım. Her yer zifiri karanlıktı. O ses dışarıdan geliyor ve hala "Sadık buraya gel oğlum. Bana gel" diyordu. O karanlıkta el yordamıyla dış kapının kolunu bulup açtım. Açtığım anda bir sürü baykuş birden önümden öterek havalandı. Ve ardından karanlığa karıştı. Çok korkmuştum! Ama içimde bilmediğim garip bir duyguyla karanlıkların içine doğru yürüyor, beni çağıran sese gidiyordum. Gözüm bu zifiri karanlıkta hiçbir şey görmüyor sadece beni çağıran sesle yönümü bulmaya çalışıyordum. Biraz gitmiştim ki tüylerin diken diken oldu! Karanlıkların içinde bana bakıp gülümseyen bir dedenin yüzünü gördüm. Bana "Gel oğlum. Korkma! Hadi yanıma gel" diyordu. Ben içim ürpererek ve bilmediğim bir şekilde o dedeye doğru sürükleniyordum. Birkaç adım sonra yanına gelmiştim.

"Oğlum" dedi bana, insanın içine ferahlık veren bir sesle. "Bu gece sen niye bu kadar üzüldün söyle bakalım?" O sırada benim dilim tutulmuş, hiçbir şey söylemeden ona bakıyordum. Dede konuşmasına devam etti. "Yoksa Cemal'in kalbini çok kırdın da onun için miydi üzüntün?" Ben de o an hemen "Evet" dedim. Bana gülümsedi. "Demek onu kırdığın için bu kadar üzüldün öyle mi" diye sordu. Ben de yeniden telaşla "Evet" dedim. "Peki pişman mısın?" diye sordu. "Hem de çok" dedim. "Kendini affettirmek istiyor musun?"

"Evet... Evet.."

"Hadi oğlum öyleyse iyice bir ağlada için açılınsın, rahatla. Hem bakarsın ağlamak sana nice hayır kapılarını açar. Hem Cemal senin bu kadar kahırlanıp, ağladığını görürse bakarsın o da affeder seni."

Ben, o an nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde ağlamaya hatta, hıçkırıklarla ağlamaya başladım. O sırada gözlerimden oluk gibi akan yaşlar toprağa karışıyordu. Bir müddet öyle ağladım. Sonra toprağın içinden bir anda simsiyah bir su fışkırmaya başladı! Tam bu sırada bana bakan dede "Hadi oğlum, şimdi bir daha kimseyi kırmamak için tövbe et" dedi. Ben yeniden ağlayarak "Allah'ım ne olur beni affet, ne olur beni affet" diye yalvarmaya başladım. Ben yalvardıkça yerden fışkıran o katran gibi simsiyah su yavaş yavaş berraklaşmaya başladı. En sonunda da pırıl pırıl, billur bir dere oldu. O sırada, dede elimi sıkıca tutup "Hadi olum gel arınalım" dedi. Beraberce derenin içine daldık. Suyun dibinde yüzyorduk. Dede önde, ben arkada bir süre suyun altında yüzdük. Bu arada suyun altında olmamızı rağmen ben nefes alabiliyordum. Sonra sudan çıktık. Bu kez de bir nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde ateş çemberlerinin olduğu bir yere geldik. Dedeyle beraber bu kez de bir sürü alev alev yanan ateş çemberlerinden geçtik. Ama ben hiç yanma hissi duymuyordum. Onun ardından ben, bu sefer tek başıma yaklaşık on beş metre derinliğinde daracık bir kuyunun en dibine indim. Üzerime nereden geldiğini bilmediğim bir sürü toprak dolmaya başladı. Her yerim toprakla kaplanmıştı ama yinede soluk alabiliyordum. İlk başta boğuluyor gibi oldum. Ama bir süre sonra içimde tatlı bir huzur hissetmeye başladım. Orada ne kadar olduğunu bilemediğim bir zaman bekledim. Sonra o çukurun kenarları bir anda bir incecik kağıt gibi yırtılıp açıldı. Bu yırtıktan dışarı çıktığımda kendimi bir anda

yemyeşil bir vadide buldum. Vadinin her tarafında insanın gözlerini kamaştırıran binlerce renkli çiçek vardı. O sırada vadinin yamacında bana el sallayan birini gördüm! Cemal'di bu. "Seni affettim...Seni affettim." Diye bağırıyordu bana.

Ertesi sabah kalktığımda rüyanın etkisinden hala kurtulamamıştım. İçimde büyük bir heyecanla erkenden Cemal'in evine gittim. Kapıyı açtığımda, "Cemal, senden çok özür dilerim kardeşim. Seni dün çok kırdım. Hatta gece rüyama bile girdin."dedim.

Cemal gözlerime imalı bir şekilde bakarak, "Peki rüyada sana bir vadinin yamacından, "Seni affettim.. Seni affettim diye mi bağırdım?" diye sordu.

Bir kaç dakika sonra ikimizde birbirimize sarılmış hıçkırıklarla ağlıyorduk.

İşte, o gece gördüğüm rüyadan ve ertesi gün Cemal'le aynı rüyayı gördüğümüzü anladıktan sonra, ağlamakla ne sirlara varıldığını anlamıştım. Bu olaylardan sonra uzundur ağlamaya hasret kalmış gözlerim artık en küçük bir olay karşısında, sulanmaya ve ağlamaya başlamıştı. Eskiden ağlayanları dalgaya alırken, aslında ağlayabilmenin ne büyük nimet olduğunu açılan merhamet kapılarımı gördükten sonra anlayabilmişim. Ağlayabilmek, gözyaşı dökülebilmek ruha ve kalbe ne büyük şifaymış ey Allah'ım. Nasılda açılıyormuş insanın gönül gözü sonuna kadar. Gözümden akan yaşlar tıpkı, yağmurun toprağı yeşerttiğı gibi, gönlümü güllük gülistanlık, huzur otağı yapmıştı. Artık abartılı kahkahalarımın yerini yüzümden hiç kabolmayan tebessümler, gülmelerimin yerini de ağlamalarım almıştı. Az gülünce, az konuşuyordum. Az konuşunca çok düşünüyordum. Ve ancak çok düşününce Cemal'in, o yavrusuna yem veren Kumru da gördüğü mucizeleri görebiliyordum. Ağladıkça kibrimden, dik başlılığımdan uzaklaşmış, sakin, geçimli bir insan olmuştum. Anladım ki gülmek kolay, ağlamak zormuş, ama zorluktan sonra gelende emsalsiz bir hazmış. Ne mutlu ağlayabilen gözleri olanlara.....